

"Sóc un tastaolle

A bans que res, com té la gola?

—Doncs, igual. Tinc una corda vocal atrofiada i, tota la feina, l'ha de fer l'altra. Això és un exercici molt difícil. Necessites un procés molt llarg fins que no aconseguixes els mateixos registres.

—Pel que em diu, sembla que el nou disc...

—Un desastre!

—...s'haurà d'esperar.

—El temps que siga necessari. S'ha quedat en les bases musicals i la portada i només hi falta la veu; però què hi farem. Esperem que l'any que ve siga més simpàtic.

—Temes nous?

—Són deu cançons que he cantat durant els últims deu anys, però que no havia enregistrat mai. Les que més em plaïen. Ara és només qüestió d'esperar que torne la veu.

—Quan es parla d'Ovidi Montllor hi ha dues notes constants. La primera és que es tracta d'un personatge amb un punt permanent d'amargor...

—Jo no he llegit mai cap entrevista on es diga això, però pot ser, perquè la vida no és massa dolça que diguem. En tot cas, aquest punt seria —dic que seria, perquè només t'adones que el tens quan algú t'ho diu— un recurs.

—...i la segona, que treballava molt més a Madrid que no a Barcelona, i no diguem a València. Això continua igual?

—Sí. Podríem començar per València. De fa uns deu anys, la cosa ha minvat molt. Pràcticament ja no s'hi fa res.

—Quan diu la cosa, a què es refereix?

—A actuacions, perquè en teatre només m'han trucat dues vegades i no ens hem entès.

—Per què?

—Doncs, perquè hi ha una confiança mal entesa. Es pensen que l'Ovidi ja s'ho farà perquè és un xiquet de casa, i sí, sóc de casa, però vull actituds mínimament serioses.

—I quant a les actuacions.

—A València ja no es fa res de res; de cançó no n'hi queda res, el cinema valencià no existeix, i la televisió...

—Ja ha eixit en el Canal 9?

—No. M'hi han cridat dues vegades, per a una entrevista i per a un debat. Vaig anar-hi perquè no es diguera, però després ja no n'he sabut res més, ni per a cantar, ni per a cap producció de ficció; ni tan sols una felicitació per Nadal. Però no descobriré jo ara per on van els trets en Canal 9.

—I a Barcelona?

—Hi tinc més feina, però cal comprendre que la indústria cinematogràfica és a Madrid i

Ovidi Montllor, a punt d'enregistrar un nou disc, ha hagut d'aturar el projecte per una afecció a la gola.

En aquesta entrevista parla de la situació actual i analitza la seua trajectòria en diferents camps de la interpretació, el seu treball i la seua gran passió.

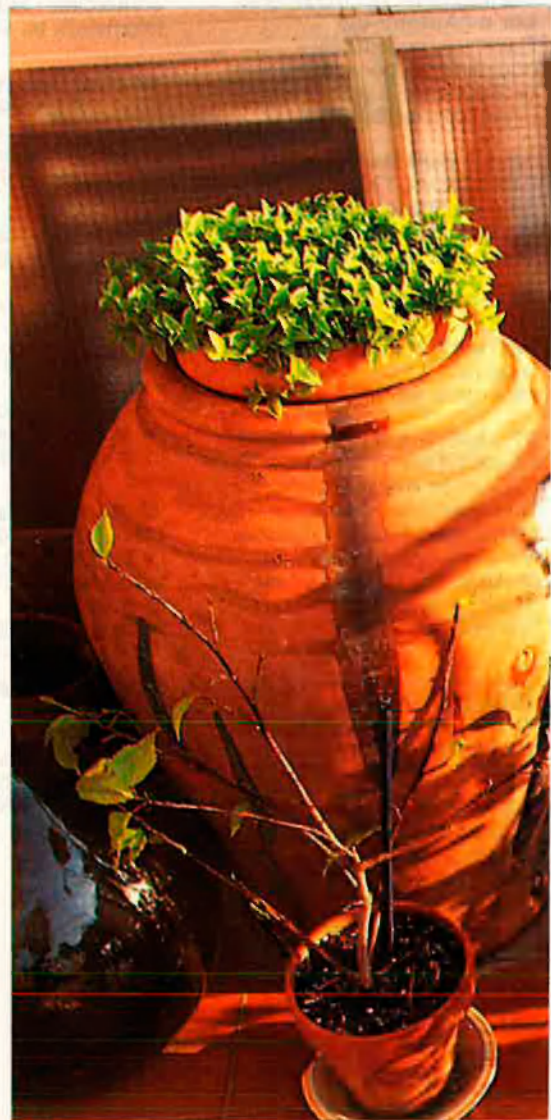
per això hi treballa més. En l'assumpte de la cançó, encara, però en la interpretació jo detecte que a Barcelona s'han produït amb mi "carreres de sacs i gorres de quadres", que és una frase que qui vulgui entendre-la que l'entenga.

—Aleshores Madrid li és més fidel?

—Hi hagué una temporada que tenia moltes ofertes, ara me n'arriba una cada dos anys, més o menys, però jo no ho plantejaria en aquests termes. Ho deixaria com està; la resta és literatura, com deia Pere Quart.

—La postmodernitat fou nefasta per als artistes d'una generació com la seua, diguem-ne, més militant?

—Sí. En el moment en què va esclatar potser calia un moviment així. Recorde unes

es, segurament"

conferències cada dilluns al Poliorama i algun llibre sobre el tema, i a mi això em sembla molt bé, però el que va passar fou que aquesta flamarada de la postmodernitat féu que tot allò que no estava amb aquell moviment fóra bandejat, i en el camí es perdé la cançó, que ara volen recuperar. I no la trobarem!

—*Realment la volen recuperar?*

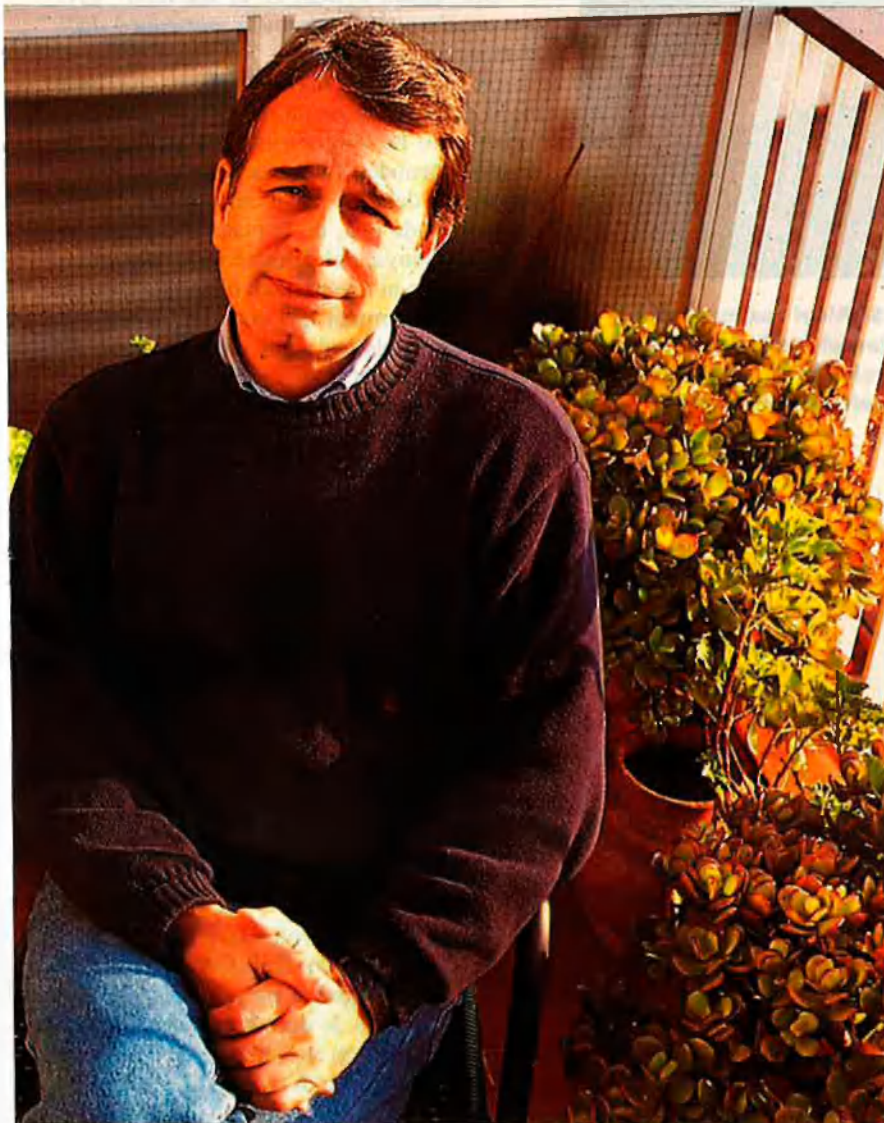
—Jo trobe que hi ha ganes que això no es perda del tot.

—*Però és interès real o mala consciència?*

—Probablement, mala consciència, per a aquells qui ho van desestimar totalment; però potser no, per als qui no hi tingueren res a veure. Jo havia de queixar-me pel que passava perquè semblava que quan arribaves a una certa edat ja no podies fer res, ni actuar ni

"No hi ha cap cançó, ni cap grup de rock català que m'haja dit cap cosa."

CARME PUÉRTOLAS

cantar. I a més, hi hagué moltes expectatives, però jo no en veig els fruits per enlloc.

—*Molt de soroll per no res, aleshores?*

—Per molt poc. I a més, es va perdre un temps molt important i una sèrie de persones interessants en desistiren i ara s'han perdut.

—*El recital de Raimon pot contribuir a aquesta recuperació o s'ha reduït només a un acte simbòlic?*

—L'endemà del concert un periodista em preguntà: I ara què? I jo li vaig contestar: tal dia farà un any. I ja estem, si fa no fa a l'abril... Possiblement aquestes respostes són les que després em valen l'atribució de personatge amarg, però què hi farem!

No hi ha cases discogràfiques que puguin ajudar. En aquest disc, per exemple, jo m'he quedat penjat amb dos milions, personalment.

—*Tornem al principi, doncs.*

—No, no. Al principi hi havia cases discogràfiques, i tant que n'hi havia! Hi havia Edigsa i Concèntric, que eren d'aquí, de Catalunya, i després hi havia Discofon, Ariola... Discofon ha desaparegut, però Ariola continua, i hi havia EMI, però ara no hi ha res i ningú no et dóna suport. I si no enregistres, com t'emeten per les emissores? Com s'assabenta la gent que tu cantes, si no ixes en televisió? Doncs pensen que ho has deixat córrer, fora que coincidesca amb un Palau Sant Jordi o amb un homenatge que fas en una barriada o en un poblet. Però, si no, no ho saben, i menys en el meu cas, perquè com que, a mi, em veuen fotent pel·lícules i cosetes a la televisió, doncs pensen: Mira, l'Ovidi ha enfilat l'agulla per allí.

—*Abans d'entrar en el món artístic havia practicat oficis molt diversos, però quan arriba a situar-s'hi sembla que es veja obligat a repetir aquest procés com a actor de teatre, de cinema, cantant, recitador...*

—No, no. Això, jo ho faig per gust. Començ a fer teatre independent a Barcelona i després ve la cançó i em trobe en un món que m'agrada, que és el de la interpretació, perquè jo interprete les cançons, les pel·lícules i, si vols, interprete poemes davant el micròfon. Potser sóc un tastaolletes, segurament; però m'agrada molt aquesta professió, en totes les seues variants.

—*Mai no ha tingut la temptació d'especialitzar-se?*

—No, no, no. Durant una temporada bastant llarga només vaig cantar. Des de l'any 70 fins al 75. Tret de la pel·lícula *Furtivos* i un parell d'obres de teatre amb la companyia d'Adrià

Gual em dedicava sobretot a la cançó, però no en vivia. A més a més, treballava en totes aquestes històries rares que han engreixat el meu compte d'oficis. Vaig començar a viure de la professió en 1975, amb el que vaig cobrar de *Furtivos*.

—*En la lectura de poesia, sembla que Ovidi s'haja quedat tot sol; que ningú no haja volgut seguir-li els passos.*

—És que és molt difícil. Jo estic des del '72 en aquesta broma i no em vaig atrevir fins en l'any '74-'75 a fer el primer muntatge en el tea-

CARME PUÉRTOLAS

tre Poliorama sobre Salvat-Papasseit. Segons m'explicà M. Aurelia Capmany, fa temps, a cap autor no li agradava que li llegiren la poesia, a excepció de Josep M. de Sagarra. La resta d'autors pensava que era per a ser llegida íntimament. García Lorca, per exemple, féu un recital a Barcelona i es justificà de llegir en públic dient que era per a recollir diners per a la defensa. Després, per la ràdio, hi havia molts intèrprets que es dedicaven a llegir poesia menor i aquesta és la tradició que jo recull. Mentre em preparava a Alcoi per ser actor, en privat pensava que la recitació havia de ser una disciplina imprescindible, però no sabia com fer-ho. Un dia un bon amic, Josep Torró, em posà un disc de poesies recitades per Fernando Fernán Gómez i ho vaig entendre tot: per què a mi no m'eixia res i per què no m'agradava el que havia sentit fins llavors.

—*Hi ha qui diu que el rock català pot fer un paper semblant al de la cançó, què n'opina?*

—La veritat és que no hauria de parlar-ne, perquè no hi preste prou atenció, però et puc dir que no hi ha cap cançó ni cap grup de rock català que m'haja dit cap cosa; ho lamente moltíssim, però és així. La lletra, concretament, la veig molt poc poc treballada. És normal que funcione, perquè el jovent necessita

esplaiar-se, però també s'ha de dir que ha estat aviciat per les institucions d'una manera que ja haguérem volgut nosaltres en la nostra època.

—*Quin paper fan les telesèries en el seu treball?*

—Depèn. En ocasions t'ho passes molt malament; són papers difícilíssims, perquè en molt poc de temps has de posar-hi tot el que tens. Si tens la sort, com jo he tingut en aquesta darrera sèrie de *Truhanes*, de tenir un director i uns companys molt al teu favor, doncs et trobes acotxadet i tot va bé; si al director, no li importes un rave, doncs no tens on agafar-te. Són papers poc lluïts, però que et servixen per a fer gimnàstica, guanyar-te la vida i llevar-te la mala llet.

—*Es considera una persona amb mala llet?*

—Hi ha una persona gran al meu poble, Alcoi, que quan veu una persona de mal humor, diu: "Mira, eixe va mal follat". Doncs, més o menys. Necessite la tranquil·litat del treball, perquè tenir feina em dóna molta energia.

—*Què queda d'Alcoi en el seu món? Crec que en el nou disc hi haurà una cançó dedicada a aquesta ciutat.*

—Sí. Si Alcoi fos masculí i Barcelona femení, jo em trobaria en un matrimoni molt confortable. Jo he volgut viure a Barcelona des de molt menudet. La meua àvia havia estat a l'exposició del 29 i havia omplert tota la casa de quadres de tela, de la plaça d'Espanya, de la de Catalunya, del Tibidabo, de Montjuïc, i jo volia anar-hi a viure amb obsessió. Després vaig anar ensumant que era allà on hi havia més oportunitats per a qui volia ser actor. Alcoi, ara ha quedat lluny, no hi puc anar a viure, però a la que puc m'hi escape.

—*També hi haurà una cançó dedicada a Toti Soler?*

—Sí.

—*Com definiríeu la vostra relació?*

—Començarem a treballar plegats el 69 i ho vàrem reprendre seriosament el 73. A partir d'aquell moment fou un treball continuat; i d'això ja fa vint-i-un anys. Això porta que ens coneguem moltíssim. I els assaigs i les actuacions servixen per a això, per a conèixer-se i confiar que durant l'actuació, si passa alguna cosa, ell m'ajudarà i, a l'inrevés, jo hi seré amb el capot per a salvar-lo. Pujarem a l'escenari per trobar el moment d'adreçar-nos al públic, de donar-li aquell punt de bogeria que pot fer que en algun moment s'emocione i ja està.

—*Ja està? Això és molt o no?*

—Això és el màxim. Deia Gassman, i hi estic molt d'acord, que si un actor és capaç, en una representació de dues hores, de fer que el públic per un segon se senta elevat de la cadira, doncs ja està. I això a mi m'ha passat, i em passa.

Jordi Sebastià